

животъ на ялната свѣтлина, сами като че ли искаха да потънатъ въ вракъ. Образитѣ на божиятъ угодникъ, киевска направа и киевско украшение, съ блѣсъка на свситѣ краски, съ блѣстението на сребротъ и златотъ, усилятъ въ очитѣ на людитѣ лѣпотата на славата Божия. Подъ сводоветѣ хвърчатъ гълъбици, птици Божии, прииматъ отъ земята пѣснопѣвната на дѣвицитѣ, за да ги отнасятъ по-скоро къмъ Господа на господствующитѣ. Раствориха се царскитѣ двери; свѣщенникъ Иванъ, въ блестящи отъ злато и сребро ризи, четѣше молитви надъ колѣнопрѣклонната двойка. Той три пѣти развѣни прѣстениѣ между момъка и момата, съедини тѣхнитѣ рѣцѣ подъ свойтъ епатрахилъ и три пѣти ги завъртя около аналоя. Най-сетѣ испѣха аминъ.

Въ църквата се събра голѣма тълпа, и за удивление дойдоха много мюсюлмани. Мютесарифина глѣдаше на обряда съ очитѣ на намѣстникъ, господарь и покровитель на народа и глѣдаше на младата дѣвойка съ очитѣ на наместникъ — баща, тя изглѣдаше по-прекрасна отъ когато и да е; съкровищата на пейнитѣ прелести не принадлежатъ вече на нея и си намѣриха пазителъ. Което не е наше, това за насъ е по-красиво и по-вѣжделенно; което е наше вий го не цѣнимъ, считаме го за бакъръ и томбакъ, а което не е наше, това за чисто злато. Мютесарифина се грижеше за това съкровище и го пазеше, а когато доброволно го отдаде другаму на хранение, то стана му жално.

Вѣнчанieto се свърши. Отъ църквата се върнаха дома съ процессия; старий Стефанъ съ своята жена бѣже напредъ. Старий Стефанъ стѣпваше смѣло, държеше се право и вървеше като младъ, безъ да се люлѣе по нѣти нито на-дѣсно, нито на-лѣво. Старата жена на Стефана малко се килкаше на една страна, но не оставаше иззадъ отъ мъжа си. Подиръ тѣхъ вървеше цѣло поколѣние — чорбаджии, чорбаджийки, момци, дѣвойки, момченца и момиченца. Съ дѣвойкитѣ вървеше калугерка, облѣчена въ черво; виждаха се само обрънатитѣ къмъ небето черни счи на ангела. Това бѣше дѣвицата Марья, невѣста-